

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδραμονταί ἐγγράφονται εἰς τὸ Γ ρ α φ ε ῖ ο ν τῆς

Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

καὶ παρὰ τοῖς βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργκ καὶ «Ἐστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς κ.κ. ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη περιεχθέντων ἐτῶν εὐρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς κ.κ. ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

27-ὁδος Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν

Κ^α ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Ἐκ πεμπόμενα ἡμῖν χειρῶν γράμματα δημοσιεύμενα ἢ μὴ ὡς ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστολέως δὲν εἰν δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφ' ἧς εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματῶσιν 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ ἀνάστασις τῶν ὠραίων θεῶν. — Ἡ ἑορτὴ τοῦ κ. d'Aumolle. Οἱ Δελφοί. Οἱ πρῶτοι βασιλεῖς τῆς Ἑλλάδος (ὑπὸ κ. Πηνελόπης Παπαηλιοπούλου. Ὁ κατὰ τοῦ κορσὲ πόλεμος (ὑπὸ δος Μαρίας Πινέλη). — Ἡ Κάτασπρη Βασίλισσα (ὑπὸ δος Εἰρήνης Νικολαΐδου). Γυναικεία κίνησις. — Συναυλία τῆς δος Ἰωάννου. — Φρόνιμα λόγια. Συνταγαί. Εἰδοποιήσεις Ἐπιφυλλίς Τὸ κληροδότημα.

Ἡ ἀναστάσις τῶν ὠραίων θεῶν

Εἴκοσιν ὅλους αἰῶνας ἐκοιμήθησαν οἱ ὠραῖοι θεοί, ἕνα ὑπὸν μακρὸν καὶ συνεχῆ. ὁ ὁποῖος ὠμοίκαζε πρὸς τὸν θάνατον. Οἱ ναοὶ των, μετὰ τὴν εὐγρῆμον καὶ ἀρμονικὴν ἀρχιτεκτονικὴν καὶ μετὰ τοὺς ὠραίους στολισμοὺς τῶν λευκῶν μαρμάρων, ἦ ἐτάφησαν ὡς οἱ θεοὶ των ὑπὸ τὴν γῆν, ἢ ἐρειπώθησαν καὶ κατέρρευσαν ὑπὸ τὸν πάντοτε ὠραῖον καὶ πάντοτε γελαστὸν τῆς Ἑλλάδος οὐρανόν.

Καὶ μετὰ τὸν θάνατον τῶν ὠραίων θεῶν καὶ τὴν ἐρείπωσιν τῶν ὠραίων ναῶν ἐπῆλθε καὶ ἡ πλήρης καὶ τελεία τῆς χώρας ἐρήμωσις. Αἱ τέχναι, αἱ ἐπιστήμαι, τὰ ὠραῖα γράμματα, ἡ σοφία τοῦ νοῦ, ἡ δύναμις τοῦ λόγου, πᾶν ὅ, τι ἔλαμπε καὶ ἐφώτιζε καὶ ἠκτινοβόλει, ἔσθυσεν ἀποτόμως καὶ ἡ χώρα, εἰς ἣν ἀνεζητήθη τὸ πρῶτον καὶ εὐρέθη τὸ φῶς καὶ μετεφέρθη ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ εἰς τὴν γῆν, ἔμεινε βυθισμένη εἰς μακρὸν καὶ ἀτελείωτον σκότος.

Καὶ μετὰ τὸν θάνατον τῶν ὠραίων θεῶν, ἡ ἀνθρωπότης ὅλη ἐσταμάτησεν εἰς τὸν φωτεινὸν δρόμον τῆς καὶ οἱ λαοὶ τῆς γῆς ἐγενῶντο, ἔζων καὶ ἔθνησαν πλανώμενοι εἰς ἕν ἡμίφως, τὸ ὅποσον δὲν ἐζωογονεῖ πλέον τὸ κάλλος καὶ δὲν ἐρρυθμίζεν ἡ ἀρμονία καὶ δὲν ἐσφράγιζεν ἡ μεγάλη καὶ ἰσχυρὰ τῆς ἀληθοῦς τέχνης σφραγίς.

Οὕτω οἱ αἰῶνες διεδέχοντο τοὺς αἰῶνας καὶ οἱ ὠραῖοι θεοὶ ἐλησμονοῦντο περισσότερον καὶ οἱ ναοὶ των ἐθάπτοντο βαθύτερα εἰς τὴν γῆν καὶ ἐρειποῦντο καὶ κατέρρευον καθ' ὁλοκληρίαν ὑπὸ τὸν ὠραῖον καὶ πάντοτε γελαστὸν τῆς Ἑλλάδος οὐρανόν.

Τὴν λατρείαν των εἶχε διαδεχθῆ ἡ λατρεία τοῦ ἐνός καὶ μόνου θεοῦ τῆς ἀγάπης. Τοῦ θεοῦ, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀποθάνει ὡς αὐτοὶ, καὶ εἶχε τρεφῆ ὑπὸ τὴν γῆν, καὶ εἶχε διωχθῆ καὶ περιφρονηθῆ καὶ λησμονηθῆ, καὶ μετὰ τοὺς αἰῶνας εἶχεν ἀνακύψῃ ἀπὸ τὰ ἄδυτα, καὶ, δειλὰ δειλὰ ἐπέβαλε τὸ κράτος του καὶ ἐστήριξε τὴν δυνάμιν του καὶ ὕψωσεν ἐπὶ τέλους τὸν θρόνον του ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τῶν θρόνων ἐκείνων.

Ἄλλ' ὁ στυλοβάτης τοῦ θρόνου τοῦ νέου θεοῦ δὲν ἦτο ἀπὸ λαξευτὸν μάρμαρον, οὔτε ἠκτινοβόλει τὸ κάλλος τῆς ἀδόλου λευκότητος εἰς τὴν εὐρυθμίαν τῶν γραμμῶν καὶ τὴν ἀρμονίαν τῶν συνθέσεων. Ἐν ἄπλοῦν καὶ ἀνεπεξέργαστον ξύλον εἰς σχῆμα ταπεινωτικὸν σταυροῦ, ἐν σῶμα λιπόσρκρον μετὰ τὴν μαύρην σφραγίδα τοῦ πόνου καὶ τὴν ἀσχημίαν τοῦ θανάτου, ἰδοὺ τὸ σύμβολον καὶ ἡ εἰκὼν, ἰδοὺ ὁ βωμὸς καὶ τὸ θῆμα τοῦ νέου ιδεώδους, τὸ ὅποσον ἀνέπεμπε ἐν νέον φῶς πρὸς τὴν εἰς τὰ σκότη πλανωμένην ἀνθρωπότητα.

Καὶ ἡ ἀνθρωπότης ἡ διψῶσα φῶς καὶ ποθοῦσα ζῶν νέαν, ἤρχισε βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον νὰ εἰσδύῃ εἰς τὸ ἀληθὲς μυστήριον τοῦ νέου ιδεώδους καὶ νὰ ἀνέρχεται, ὑπὸ τὰς ἐμπνεύσεις ἐκείνου ὑψηλόγερα καὶ νὰ ἀναζητῆ τὴν κρυπτομένην εἰς τὰ βάθη τῶν αἰῶνων ἀλήθειαν καὶ νὰ ἀδελφόνῃ τὸ παρελθὸν μετὰ τὸ παρὸν καὶ μετὰ τὸ νέον φῶς νὰ ἀναζητῆ καὶ νὰ εὐρίσκῃ τὰς πηγὰς τοῦ μεγάλου καὶ λαμπροῦ φωτός τῆς θρησκείας τῶν ὠραίων θεῶν.

Εἶχεν ἔλθει οὕτω ἡ στιγμή τῆς ἀναστάσεώς των. Ὅπως ἐκείνοι διὰ τῆς ἀνυψώσεως τῶν πνευμάτων εἶχαν προετοι-

μάσει τὴν ἀνάστασιν τοῦ Θεοῦ τῆς ἀγάπης, ἀπαράλλακτα καὶ αὐτὸς προητοίμασε μετὰ τόσον μικροῦς αἰνῶας τὴν ἀνάστασιν τῶν θεῶν τοῦ κάλλους καὶ τῆς εὐρύθμου ἀρμονίας.

Καὶ οἱ ἔρημοι καὶ κατερειπωμένοι ναοὶ ἤρχισαν οὕτω καὶ πάλιν νὰ ἐμφυχοῦνται καὶ νὰ γίνωνται τὸ ἱερὸν προσκύνημα ὄλων τῶν ἐκλεκτῶν τοῦ κόσμου. Καὶ οἱ θαυμάσιοι ὑπὸ τὰ βᾶθη τῆς γῆς θεοὶ, μετὰ τὰ θαυμαστά κάλλη καὶ τὰς ἡρέμους μορφάς, ἀντίκρυσαν ἐκ νέου τὸ θερμὸν καὶ λάμπον τοῦ ἡλίου φῶς, καὶ ἡ λατρεία των ἀνέζησε. καὶ ἡ θρησκεία των ἤρχισε νὰ σκορπιζῆ καὶ πάλιν νέαν ζωὴν καὶ νέαν αἴγλην εἰς τοὺς κόσμους τῶν ἐκλεκτῶν.

Ὁ Ἀπόλλων

Μιάς τοιαύτης μεγάλης νεκραναστάσεως τὴν ἑορτὴν ἐορτάζουν τὰς ἡμέρας αὐτὰς ἀδελφωμένοι ἡ Γαλλία καὶ ἡ Ἑλλάς. Ἐνὸς μεγάλου καὶ ὠραίου θεοῦ, τοῦ Ἀπόλλωνος, τοῦ ξανθοῦ θεοῦ τοῦ φωτός καὶ τοῦ κάλλους, τοῦ μουσηγέτου καὶ χρυσοκόμου τὴν ἀνάστασιν πανηγυρίζουν δύο ἔθνη, συνεχίζοντα τὸ ἐν τὸ ἄλλο εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς προόδου καὶ τοῦ πολιτισμοῦ.

Ἡ μεγάλη πατρὶς τῶν θεῶν, ἡ μικρὰ Ἑλλάς τῆς σήμερον ὑπερήφανος διὰ τὴν τοῦ παρελθόντος δόξαν καὶ διὰ τὴν ἀναγεννωμένην λατρείαν τῶν ὠραίων τῆς θεῶν, φιλοξενεῖ εἰς τοὺς κόλπους τῆς πάντα ξένον, ἐργάτην τῆς ἰδέας τῆς θρησκείας ἐκείνων, πάντα ποθοῦντα νὰ ἀνασκάψῃ τὰ ὑπὸ τὴν γῆν θαυμάσια ἱερά τῆς καὶ νὰ φέρῃ εἰς φῶς καὶ εἰς ζωὴν καὶ εἰς ἀνάστασιν πᾶν ὅ,τι συνδέεται μετὰ τοὺς ὠραίους θεοὺς τῆς.

Ἡ Γαλλία ὑπῆρξεν ἡ πρώτη προσελθοῦσα νὰ φέρῃ τὸν θαυμασμόν τῆς εἰς τὴν ὠραίαν τοῦ παρελθόντος θρησκείαν καὶ ἡ πρώτη ἀναλαβοῦσα νὰ ἀνασκάψῃ τοὺς ναοὺς τῶν Δελφῶν, ὅπου ὑπῆρχε τὸ φημισμένον μαντεῖον τοῦ κατ' ἐξοχὴν ὠραίου θεοῦ, τοῦ ξανθοῦ Ἀπόλλωνος. Ἀπὸ τεσσαρακονταετίας περίπου ἤρχισαν αἱ ἀνασκαφαί, αἱ ὅποια ἀπεκάλυψαν τὸ ἀρχαῖον μεγαλεῖον τῶν Δελφῶν καὶ καθώρισαν καὶ διευκρίνισαν πᾶν ὅ,τι ἐσχετίζετο μετὰ τὴν θρησκευτικὴν, οἰκονομικὴν καὶ καλλιτεχνικὴν κατάστασιν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Ἄλλ' ὅ,τι ὑπερέβη κάθε ἐλπίδα καὶ κάθε προσδοκίαν ἦτο ἡ πρὸ δωδεκαετίας περίπου ἀνευρεθεῖσα μουσικὴ σύνθεσις ἐνὸς ὕμνου πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα. Ὁ ὕμνος οὗτος κατωρθώθη νὰ ἀναγνωσθῆ παρὰ τοῦ κ. T. Reinach, νὰ τονισθῆ, νὰ ψαλλῆ καὶ νὰ μένῃ τὸ μόνον δείγμα τῆς ἀρχαίας ἐλληνικῆς μουσικῆς τῆς ὁποίας μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἦτον γνωστὸν μόνον τὸ θεωρητικὸν μέρος.

Ἦδη διὰ κληροδοτήματος τοῦ γενναίου τοῦ ἔθνους εὐεργέτου Ἀνδρέου Συγγροῦ ἰδρύθη εἰς Δελφοὺς καὶ Μουσεῖον διὰ τὰς ἐκεῖ ἀνασκαφεύσας ἀρχαιοτήτας, διὰ τὰ ἐγκαίνια δὲ τοῦ Μουσείου τούτου ἀφίχθη ἤδη εἰς Ἀθήνας πρὸ τεσσάρων ἡμερῶν ὁ ὑπουργὸς τῆς Παιδείας καὶ τῶν ὠραίων τεχνῶν τῆς Γαλλίας κ. Chaumié, συνοδευόμενος καὶ ὑπὸ δύο διακεκριμένων βουλευτῶν τῶν κ. κ. Semian καὶ Roger.

Ἡ ἑορτὴ τοῦ κ. d' Aumolle

Ὁ ἐνταῦθα Διευθυντὴς τῆς Γαλλικῆς Σχολῆς, διαπρεπὴς ἀρχαιολόγος κ. d' Aumolle, ὁ ὁποῖος συνέδεσεν ἀρρήκτως

τὸ ὄνομά του μετὰ τὴν δοξασιμένην ἱστορίαν τῶν Δελφῶν, διωργάνωσε τὴν παρελθοῦσαν Πέμπτην ὠραίαν ἐξοχικὴν ἐορτὴν εἰς τὸν ἀπέραντον κήπον τῆς Γαλλικῆς Σχολῆς, εἰς τὴν μὴν τοῦ τε ὑπουργοῦ τῆς Γαλλίας καὶ τῶν λοιπῶν ἐπιφανῶν ξένων. Τὴν ἐορτὴν ἐτίμησεν ὁ Βασιλεὺς, ὁ Διάδοχος μετὰ τῆς πριγκιπίσσης Σοφίας, καὶ ὅ,τι ἐκλεκτὸν ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ὁ τόπος εἰς κάλλος καὶ νεότητα καὶ ἐπιστήμας καὶ τέχνας.

Ἡ ἐορτὴ δὲν ἦτο μόνον ὠραία κοσμικὴ συνάθροισις, ἀλλὰ ἔφερε καὶ χαρακτηριστὰ ἀρχαϊκόν. Ἐψάλθη ὑπὸ τῶν κ. κ. Φερράλδη, Τρουφιέ καὶ ἄλλων ὁ ὕμνος τοῦ Ἀπόλλωνος, ἔγεινε μία παράστασις διὰ ζωντανῶν εἰκόνων (tableaux vivants) τῶν προσφερομένων σπονδῶν πρὸς τὸν ὠραῖον θεόν, ἀντιγραφεῖσα ἀπὸ ἀνάγλυφον ἀγγείου εὐρεθέντος εἰς τὰς ἀνασκαφὰς ἀπηγγέλησαν ὠραῖοι στίχοι τοῦ ἐταίρου τῆς Γαλλικῆς Κωμωδίας κ. Τρουφιέ καὶ ἄλλο ποίημα τῶν ἀρχαίων θεῶν καὶ τοῦ ἀρχαίου μεγαλείου παρὰ τῆς δος Φραγκοπούλου καὶ ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ ξένοι καὶ οἱ ξενόγλωσσοι, οἱ διαφοροτρόπως ἐπιδεικνύοντες τὸν πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν ἀρχαιότητα θαυμασμόν των ἐπολιτογραφοῦντο βεβαίως Ἑλληνες ἐπίτιμοι πολῖται, ἐὰν ὅχι τῆς σημερινῆς Ἑλλάδος, βεβαίως ὅμως τῆς Ἑλλάδος τῆς ἀρχαιότητος, ἡ ὁποία ὑπῆρξεν, εἶναι καὶ θὰ εἶναι ἡ μεγάλη μήτηρ ὅλης τῆς πολιτισμένης ἀνθρωπότητος.

Οἱ Δελφοὶ

Οἱ Δελφοὶ εἰς τοὺς ὁποίους χθὲς ἐτελέσθησαν ἐν τὴσὴ μεγαλοπρεπεῖα τὰ ἐγκαίνια τοῦ Μουσείου, εἶναι μία μικρὰ πόλις τῆς Φωκίδος, εἰς τὰ νοτιοανατολικά τοῦ Περνασοῦ. Τὸ ὄνομα Δελφοὶ προέκυψεν ἐκ τῆς ἀρχαίας σημασίας τῆς λέξεως, σημαίνουσης μήτραν, κέντρον, κόλπον· διότι οἱ Δελφοὶ τοὺς χρόνους ἐκείνους ἐθεωροῦντο ὡς τὸ κέντρον τῆς γῆς. Ἐκεῖ ἐδίδοντο οἱ χρησμοὶ τῶν θεῶν καὶ ἦτο τὸ ἱερὸν προσκύνημα ὄλων τῶν τότε μεγάλων λαῶν τῆς γῆς. Βασιλεῖς, ἄρχοντες καὶ στρατηλάται, εἴτε Ἑλληνες, εἴτε βάρβαροι, εἰς τὸ μαντεῖον τῶν Δελφῶν κατέφευγον διὰ νὰ μάθουν ἀπὸ τοῦ στόματος τῆς Πυθίας, τῆς ἐμπνευσμένης αὐτῆς ἀπὸ τοὺς θεοὺς ἱερείας, τί τοὺς ἐπεφύλασσε ἡ τύχη καὶ τὸ μέλλον.

Ἄλλ' οἱ χρησμοὶ ἀντηλλάσσοντο μετὰ χρυσὸν καὶ πλοῦσιαν ἀφιερῶματα καὶ δι' αὐτὸ οἱ Δελφοὶ κατήντησαν τὸ πλουσιώτερον κέντρον τῆς Ἑλλάδος. Μόνον ὁ Κρόισος λέγεται ὅτι εἶχε φέροι κατ' ἐπανόληψιν δῶρα τόσον πλοῦσιαν, ὥστε νὰ προκαλέσουν τὴν κατάπληξιν ὄλου τοῦ τότε Ἑλληνικοῦ Κόσμου.

Καὶ οἱ θησαυροὶ τῶν Δελφῶν ἐκέντησαν κατὰ καιροὺς τὴν ἀπληστίαν τῶν διαφόρων Ἑλλήνων καὶ ξένων βασιλέων, οἱ ὅποιοι δὲν ἐδειλίασαν νὰ προβοῦν κατὰ καιροὺς εἰς συλήσεις τοῦ ἱεροῦ ταμείου.

Ὁ λατρευόμενος καὶ χαϊδευόμενος θεὸς τῶν Δελφῶν Ἀπόλλων, δὲν κατήγετο ἐν τούτοις ἀπὸ τοὺς Δελφοὺς ἀλλ' ἀπὸ τὴν ἱερὰν νῆσον Δῆλον. Κατὰ τὴν παράδοσιν, ἀφοῦ ἐκεῖ ἐγεννήθη ὁ Ἀπόλλων ἀπὸ μητέρα τὴν Λητώ καὶ πατέρα τὸν Δία μετέβη εἰς Δελφοὺς, (Κρίσαν τὴν σωζομένην ὑπὸ τὸ ὄνομα Χρισὸ) ὅπου ἐφόνευσε τὸν δράκοντα Πύθωνα,

τὸν φυλάττοντα τοὺς ἀρχαίους χρησμούς τῆς Πυθίας, ἀπῆλαξε τὴν πόλιν ἀπὸ τὰς ἐπιπολαζούσας νόσους τῶν ἐλωδῶν πυρετῶν καὶ ἀποκατέστησε τὴν λατρείαν του ὡς εὐεργετικοῦ θεοῦ τοῦ τόπου.

Εἰς τιμὴν του ἐτελοῦντο ἀνὰ τετραετίαν ἀγῶνες ἱεροὶ εἰς τὴν πεδιάδα τοῦ Κρισσαίου, ὀνομασθέντες Πύθια, διότι ὁ Ἀπόλλων μετωνομάσθη Πύθιος Ἀπόλλων, ἀφ' ἧς ἐποχῆς ἐφόνευσε τὸν Πύθωνα καὶ ἠλευθέρωσε τοὺς Πυθίους χρησμούς. Εἰς τοὺς Δελφοὺς ὑπῆρχε καὶ ναὸς τῆς μητρὸς τοῦ Ἀπόλλωνος Λητοῦς, ὡς καὶ τῆς ἀδελφῆς του Ἀρτέμιδος τῆς Σελασφόρου, τῆς ὁποίας σύμβολα ἦσαν τόξον καὶ δάς, φερόμενα παρὰ τῶν ὑπηρετουσῶν τὸν ναὸν τῆς ἱερειῶν. Εἰς τοὺς Δελφοὺς εὐρίσκετο καὶ ὁ τάφος τοῦ Πύρρου, υἱοῦ τοῦ Ἀχιλλέως. Τὸ Ἀμφικτυονικὸν Συνέδριον συνεκαλεῖτο ἐπίσης εἰς τοὺς Δελφοὺς. Λέγεται ὅτι ὁ Αἴσωπος εὗρεν ἐκεῖ πού τὸν θάνατον, ριφθεὶς ἀπὸ τοῦ ὕψους γειτονικοῦ βράχου πλησίον τῆς πηγῆς τῆς Κασταλίας.

ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ βασίλισσα Ἀμαλία δὲν παρεγνωρίζετο μόνον ἀπὸ τοὺς ξένους. Καὶ αὐτοὶ οἱ πρεσβευταὶ τῆς Βαυαρίας, μετὰ τοὺς ὁποίους ἠδύνατο νὰ συννεοῖται Γερμανιστί, καὶ κῆπως οἱ κειότερον, δὲν διεκρίνοντο συμπαθῶς πρὸς αὐτήν· διὰ τοῦτο οἱ πλησιάζοντες τὴν Αὐλὴν περισσότερο, ἦσαν οἱ κατὰ καιρὸν πρεσβευταὶ τῆς Πρωσσίας, οἵτινες ὅχι μόνον ἀτομικῶς ἐξεῖχον καὶ ἠγάπων τὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ καὶ τοιαύτας ὁδηγίας ἐλάμβανον παρὰ τῆς Κυβερνήσεώς των, βασιλεύοντος τοῦ Φρειδερίκου τῆς Πρωσσίας, ὅστις ἐξαιρετικῶς ἠνῴσει τοὺς πρώτους Βασιλεῖς τῆς Ἑλλάδος καὶ ἦτο γνώστης τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ θαυμαστῆς τῆς ἀρχαιότητος. Διεκρίθησαν δὲ οἱ πρεσβευταὶ τῆς Πρωσσίας τότε καὶ διὰ τὸ εὐγενὲς τῆς συμπεριφορᾶς των καὶ διὰ τὰς ὑπηρεσίας, ἃς προσέφερον εἰς τὸ ἔθνος καὶ εἰς τὸ Στέμμα κατὰ τὰς ἀνωμάλους πολιτικὰς περιστάσεις. Ὁ Βερῶνος Τίλε καὶ ὁ Κόμης Γκόλτζ ἐξαιρετικῶς ἐχρησίμευσαν εἰς τὴν ἐξομάλυσιν τῶν ἀναφουομένων ἐκάστοτε δυσκολιῶν ἐκ τῶν ἀπαιτήσεων τῶν ἄλλων πρεσβευτῶν.

Καὶ τὸ βέβαιον εἶναι, ὅτι ἐνόσφ ἐβασίλευεν εἰς τὴν Πρωσίαν ὁ Φρειδερίκος, εἰς τὴν Γαλλίαν ὁ Φίλιππος, εἰς τὴν Ἀγγλίαν ὁ Γεώργιος, εἰς τὴν Ρωσίαν ὁ Νικόλαος, εἰς τὴν Βαυαρίαν ὁ Λουδοβίκος, τὰ πράγματα τῆς Ἑλλάδος καλῶς ἐβασίλευον, καὶ ὁ Ὄθων καὶ ἡ Ἀμαλία εἶχον ὑποστήριξιν εὐκρινῆ καὶ ἐνεθουσιώδη. Ἄμα ὅμως ἐξέλιπον οὗτοι, οἱ διάδοχοί των πολὺ ὀλίγον ἐσκέπτοντο καὶ ἐνουσίουν διὰ τὴν Ἑλλάδα, ὅχι βεβαίως ἀπὸ ἐχθρότητά τινα ἢ περιφρόνησιν, ἀλλ' ἡ κατάστασις τῶν κρατῶν αὐτῶν καὶ ἡ ἀνωμαλία τῶν ἐσωτερικῶν των ἀπερρόφα τὴν προσοχὴν των, καὶ ὁ γεννηθεὶς ἐνουσιασμός διὰ τοὺς ἥρωισμούς των Ἑλλήνων εἰς τὸ 21 ἔτθνε ὀλίγον κατ' ὀλίγον, μὴ ὑπαρχόντων πλέον ἐκείνων, οἵτινες τόσον τὸν ἠσθάνθησαν καὶ ἠδύνατο νὰ τὸν μεταδώσωσι.

Τὸν Φρειδερίκον τῆς Πρωσσίας διεδέχθη ὁ ἀδελφός του Γουλιέλμος ὁ 1ος, ὅστις μόνον τὴν ἐνότητά των Γερμανικῶν

κρατῶν ὑπὸ τὸ σκῆπτρόν του εἶχε κατὰ νοῦν, καὶ τὴν κατὰλυσιν τῆς στρατιωτικῆς ὑπεροχῆς τῆς Γαλλίας.

Τὸν Φίλιππον τῆς Γαλλίας διεδέχθη ἡ Δημοκρατία μετὰ συμπαρομαρτοῦντα αὐτῇ τερατοουργήματα, ἕως οὗ κατέλαβε τὴν Ἀρχὴν ὁ Ναπολέων, ὅστις, ὅπως καὶ Ναπολέων ὁ Α', δὲν διεκρίνετο ἐπὶ ἱποτισμῶ καὶ ἐξάρσει ἰδεῶν, ὅπως ἐκτιμήσῃ τῆς μικρᾶς Ἑλλάδος τοὺς ἀγῶνας πρὸς ἀνάκτησιν τῆς ἐλευθερίας τῆς, καὶ τοὺς ἔτι μεγαλειότερους καὶ δυτικο-λοτέρους ἀγῶνας πρὸς συντήρησιν τῆς ἀνακτηθείσης γωνίας τῆς γῆς τῆς.

Τὸν Γεώργιον τῆς Ἀγγλίας διεδέχθη ἡ νεκρὰ βασίλισσα Βικτωρία, ἣτις ἐγένετο λατρευτὴ εἰς τὴν χώραν τῆς, ἀλλὰ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἔχη ἰδίαν θέλησιν καὶ πρωτοβουλίαν, ἢ συμπάθειαν πρὸς κράτος τι μικρότερον, διότι κατὰ γράμμα καὶ κατὰ τὸ ρητὸν ἀκριβῶς—ἐβασίλευε καὶ δὲν ἐκυβέρνηε— καὶ ἦτο ἡ πιστὴ ὑπήκοος τῶν ὑπῆκόων τῆς τῶν ἐρχομένων κατὰ σειρὰν ἐπὶ τῆς διοικήσεως τοῦ τόπου

Πάλμestρων, Δισραέλη, Γλάδστονος, Σώλσδαρυ τῶν ὁποίων τὰ αἰσθημὰ καὶ αἱ βλέψεις ἐπέδρων ἰσχυρῶς εἰς τὴν τύχην τῆς Ἑλλάδος. Ἐκ τούτου προέκυψαν καὶ αἱ τόσαι ἀντιφάσεις καὶ τὰ τόσα ἀπροσδόκητα εἰς τὴν χώραν μας. Οἱ κατὰ καιρὸν πρεσβευταὶ τῆς Ἀγγλίας ἐν Ἑλλάδι ἦσαν ἔξοχοι τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν, λατρεύοντες τὴν ἐλληνικὴν μάθησιν, ἐκτιμῶντες τὸν Ἑλληνικὸν λαὸν καὶ, ὅπως εἶναι ὁ Ἀγγλικὸς χαρακτὴρ ἐν γένει, εὐθεῖς, νομοταγεῖς, ἀκριβεῖς εἰς τὸ καθήκον, τίμιοι, ἀκαμπτοὶ ἀπέναντι τῶν ὑποχρεώσεών των πρὸς τὸ ἔθνος των, καὶ περὶ πολλοῦ ποιούμενοι τὴν ὑπεροχὴν αὐτοῦ πρὸς πάντα τὰ ἄλλα, ἀφίνοντες κατὰ μέρος πάσας τὰς ἀτομικὰς πεποιθήσεις των καὶ δοξασίας, ὅπως συμμορφωθῶσι μετὰ τὰς ὁδηγίας ἀνεξετάστως τῶν Κυβερνήσεων των. Καὶ ταῦτα ἀναφέρω ὅπως ἀποδείξω ὅτι ἐπλανήθη ὁ γράψας ἐν τῇ «Ἀστραπῇ» παριστάνων τὸν Λάενος ὡς ὁμοφρονοῦντα τῷ Καλέργη καὶ συνεννοούμενον κρυφίως μετ' αὐτοῦ ἐν τῇ νυκτὶ τῆς 3 Σεπτεμβρίου, καὶ ὡς περιφρονοῦντα τὸν Βασιλέα Ὄθωνα. Οὐδόλω. Ὁ Λάεντος ἐξετέλει ἀπλῶς καὶ μετ' ἐπιμονῆς Ἀγγλικῆς τὰς ὁδηγίας τῆς Κυβερνήσεως του. Ἡ Κυβέρνησις δὲ τῆς Ἀγγλίας τότε ἦτο αὐτοκέφαλος· δὲν ὑπῆρχε Βασιλεὺς, ὅστις ἐκ συμπαθείας, ἐκ συγγενείας ἢ ἐξ ἀτομικῆς τινος ὑψηλοφροσύνης πρὸς ἀριστύτατον ἔθνος, νὰ ἀναχαιτίσῃ τὴν Κυβέρνησιν του τῶν βιαίων κινήματων πρὸς αὐτό. Ἐξ ἄλλου δὲ πρέπει νὰ γνωρίζῃ ὁ γράψας ἐν τῇ «Ἀστραπῇ», ὅτι πᾶς πολιτευτὴς Ἀγγλος νομίζει ὅτι δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ χώρα, νὰ βιώσῃ, νὰ προοδύσῃ, νὰ ὀρθοποδήσῃ, ἀνευ Συντάγματος. Διὰ τὸν Ἀγγλον τὸ Σύνταγμα εἶναι ὁ ἄρτος. Ὁ Βασιλεὺς Ὄθων ἐθεώρησε τότε τὸ Σύνταγμα ἄωρον διὰ τὴν Ἑλλάδα. Ὁ Ἀγγλος λέγει, ὁ ἄρτος δὲν δύναται νὰ εἶναι ἄωρος, νὰ ζυμωθῆ μόνον πρέπει καλῶς. Καὶ διὰ τοῦτο, ἐν πεποιθήσει, ὅτι ἐκτελεῖ καθήκον ἱερὸν ἢ Κυβέρνησις τῆς Ἀγγλίας, συνετέλεσε νὰ συνταγματισθῶμεν ἐπὶ Καποδιστρίου καὶ κατόπιν ἐπὶ Ὄθωνος κατὰ τὸ 1843, καὶ ἐπὶ Γεωργίου κατὰ τὸ 1864 καὶ ὁ ἄρτος ζυμῶνεται ὀλοέν, ἀλλὰ καὶ διαρκῶς τρώγομεν ἄζυμωκ. Καὶ ὁ Βασιλεὺς Ὄθων κλίτων πάντοτε καὶ μᾶλλον πρὸς τὰς Ἀγγλικὰς ἰδέας, ἐπεθύμει

νά συνταγματισθῆ ἡ Ἑλλάς, ἀλλὰ νά τήν συνταγματίσῃ ὁ ἴδιος καί κατὰ δόσεις, οὕτως εἰπεῖν, καί ὄχι ἀποτόμως νά μεταβῶμεν ἐκ τῆς Τουρκικῆς ἀπολύτου Κυριαρχίας εἰς τήν πλήρη ἐλευθερίαν, τῆς ὁποίας κκκήν χρῆσιν ἠδύνατο νά κάμῃ τὸ Ἔθνος, καί, ὅπερ ἐπεδείχθη ἐκ τῶν ὑπέρων ὅτι οὕτω ἐγένετο καί ὅτι πληρέστατα δίκαιον εἶχεν ὁ Βασιλεὺς Ὁθων.

Ὡς ἀντιθέτων ἰδεῶν ἦτο ἡ Βασιλίςσα Ἀμαλία. Τὸ Σύνταγμα ἐθεώρει κατατροπὴν τῆς Ἑλλάδος. Καί ἂν κατὰ τὴν νύκτα τῆς 3 Σεπτεμβρίου συνετέλεσε νά πεισθῆ ὁ Βασιλεὺς Ὁθων εἰς τὴν περὶ τὴν τῆς τετελεσμένου γεγονότος, ἦτο ἐκ φόβου μὴ πάθῃ ὁ Βασιλεὺς. Ἦτο φόβος τῆς συζύγου, τῆς γυναικός, ἀλλ' οὐχί τῆς Βασιλίσσης. Ἡ Ἀμαλία ἦτο σύμφωνος πρὸς τὴν πολιτικὴν τοῦ Νικολάου τῆς Ρωσσίας, ὅστις εἶπεν εἰς τὸν δικηρεπῆ Γάλλον περιηγητὴν ἐν Ρωσίᾳ, Custine· Ἐννοῶ τὴν ἀπόλυτον μοναρχίαν, ἐννοῶ τὴν δημοκρατίαν, ἀλλὰ τὸ Σύνταγματικὸν πολίτευμα δὲν τὸ ἐννοῶ. Εἶναι νόθον, ἀβάσιμον, εὐτελὲς μέταλλον, ἐπαργυρωμένον.

Ὁ Αὐτοκράτωρ Νικόλαος ἦτο ἐκ τῶν ἐνθουσιῶντων ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος, καί, συντείνας τὰ μέγιστα εἰς τὴν ἀπελευθέρωσιν, ἠννόει τὸ Βασιλικὸν ζεῦγος τῆς Ἑλλάδος, καί μεγάλην ἔτρεφεν ὑπόληψιν εἰς τὸν πατέρα τῆς Βασιλίσσης Μέγαν Δούκα τοῦ Ὀλδεδουόργου, μεθ' οὗ πάντοτε ἦτο συνδεμένη ἡ Βασιλικὴ οἰκογένεια τῆς Ρωσσίας καί διὰ τοῦτο ἐλέχθη ὅτι ἡ Βασιλίςσα Ἀμαλία ἦτο Ρωσοφύρον. Τὸν Αὐτοκράτορα Νικόλαον διεδέχθη ὁ Ἀλέξανδρος Β. μετὰ μὲν ἀρετὰς, δὲν διεδέχθη ὅμως καί τὸν ἐνθουσιασμόν ἐκεῖνου ὑπὲρ Ἑλλάδος καί πολλὰς ἐμεινεν ἀπαθῆς εἰς τὰς ἐπιθέσεις τῶν ἄλλων Δυνάμεων κατὰ τῆς Ἑλλάδος, καί ὑπερήσπισεν ἄλλους λαοὺς πρὸς ζημίαν τῶν Ἑλληνικῶν δικαιωμάτων.

Τὰ αὐτὰ συνέβαινον καί εἰς τὴν Βυβαρίαν. Γνωστὸν τοῖς πᾶσιν εἶνε ποῖαν θερμὴν ἀγάπην εἶχεν ὁ Βασιλεὺς Λουδοβίκος πρὸς τὴν Ἑλλάδα καί ὅτι τὸ Μόναχον ἔτεινε νά καταστήσῃ νέος Ἀθήνας. Ὁ ἔρωσ πρὸς τὰς ὀρκίας τέχνας καί ὁ θαυμασμός του πρὸς τὰ Ἑλληνικὰ ἀρχαῖα ἔργα ἦτο ἀπειρος. Ὁ διάδοχος του ὅμως Μξιμιλιανὸς κατ' οὐδὲν ὁμοίαιζε τὸν πατέρα. Χαρακτῆρ ζηρὸς, ἐγωῖστικός ἀπελάμβανεν ὄλων τῶν ἀγαθῶν, ὅσα προητοίμασεν ὁ πατὴρ του— νά βασιλεύῃ τῆς ἐξαιρετικῆς αὐτῆς χώρας μετὰ τὸν εὐγενῆ Λαόν, νά ἔχῃ σύζυγον μετὰ τὰς ἀρετὰς, χαριτωμένους δύο υἱούς— καί ἀπελάμβανε πάντων τούτων ὡς νά ἦτο χρέος ἐκχῆστος νά τῷ ἐπιδαψιλεύῃ πάσας τὰς τιμὰς καί πᾶσαν ἀπόλαυσιν καί λατρείαν θεότητος. Ἴσως ὁ χαρακτῆρ αὐτὸς ἔσχε τὴν μοιραίαν αὐτὴν ἐπιρροὴν ἐπὶ τῶν υἱῶν του, οἷτινες ἐπαθον ἀμρότεροι τὰς φρένας. Ἀλλὰ τοιοῦτος ὢν ὁ διάδοχος τοῦ Λουδοβίκου δὲν ἦτο δυνατὸν νά συμπαθήτῃ πρὸς τὴν Ἑλλάδα, νά ἔχῃ ἀδελφικὴν στοργὴν πρὸς τὸν Ὁθωνα, καί ἔτι ὀλιγωτέραν πρὸς τὴν Ἀμαλίαν. Τοιαῦτα δὲ αἰσθηματὰ ἐνέπνεε καί εἰς τοὺς κατὰ καιρὸν πρεσβευτὰς τῆς Βυβαρίας καί εἶχον ἑλλειψιν ἀβρότητας πρὸς Αὐτὴν, καί ἀνάλητον στάσιν πρὸς τὰς συμφορὰς τοῦ τόπου. Μεγάλως δὲ ἐπεδύρνε τὸν ἑλλειψιατικὸν χαρακτῆρα τοῦ Μξιμι-

λιανὸς καί ἡ φανταστικότης τοῦ θρησκευματος. Τοῦναντίον ὁ Λουδοβίκος νυμφεύσας καί τοὺς δύο υἱούς του τὸν Μξιμιλιανὸν καί τὸν Ὁθωνα, μετὰ Λουθηρανὰς τὸ θρησκευμα Πριγκηπίστας ἐδείκνυε τὴν ἀνεξίθηρταίαν του καί τὴν ὑψηλοφροσύνην του, μὴ χωρίζων τοὺς ὑπηκόους του μετὰ πνεῦμα ἀληθοῦς Χριστιανωσύνης. Ἡ φανταστικότης αὕτη τοῦ Μξιμιλιανὸς ἐδυσκόλευσε τόσο καί τὸ ζήτημα τῆς Διαδοχῆς ἐν Ἑλλάδι, τὸ ὁποῖον ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς τὸς περὶ τὴν περὶ τῆς κοινῆς γνώμης, καί τὸ ὁποῖον θὰ ἐλύετο αἰσιῶς ἂν ἐδρασίετο τότε ἐν Βυβαρίᾳ ὁ νῦν Ἀντιβασιλεὺς Λεοπόλδος ἀνὴρ ἔξοχος μετὰ μεγάλην φρόνησιν καί ὑπέροχον χαρακτῆρα.

Μεγάλως δὲ ἐδύρνε τὴν πλάστιγγα ἡ ἐχθρική αὐτῆ στάσις τῶν Βυβαρῶν Πρεσβευτῶν πρὸς τοὺς Βασιλεῖς, παρέχουσα τὸ ἐνδύσιμον νά πιστευθῆ γενικῶς, ὅτι καί ἡ Βυβαρία θεωρεῖ ἀνίκνον τὸν Βασιλέα Ὁθωνα εἰς τὴν διοίκησιν τῆς χώρας.

Πηνελόπη Παπαλιοπούλου

Ο ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΚΟΡΣΕ ΠΟΛΕΜΟΣ

Β'.

Ἡ περὶ ὀρκιότητος τοῦ γυναικείου σώματος σκέψις ἀπὸ σκόλητε πάντοτε, καί κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν ὅλα τὰ ἔθνη, καί διὰ τὸν λόγον τοῦτον διαφόρους τροπὰς ἔλαβε καί ὁ στολισμὸς αὐτοῦ. Τὰς τροπὰς αὐτὰς ὁ συρμὸς ἐνίοτε ἔκαμμε τόσο παραδόξους, ὥστε νά μὴ φαίνεται διόλου ἡ φυσικὴ ὀρκιότης, ἀλλὰ νά ζητῆ νά διακρίνη τις αὐτὴν μετὰ δυσκολίας διὰ μέσου τῶν στολισμῶν. Εἰς τὰς προεξεχούσας Εὐρωπαϊκὰς πόλεις φαίνονται εἰς τὴν πάροδον τῶν αἰῶνων ἐσφαλμένοι περὶ ὀρκιότητος ἰδέαι. Τὸ σῶμα εἶνε περιτυλιγμένον καθ' ὅλοκληρίαν εἰς πληθὺν ὑφασμάτων, ὥστε νά καθίσταται ἀδύνατος πᾶσα περὶ ὀρκιότητος τῶν φυσικῶν αὐτοῦ γραμμῶν κρίσις. Ἡ ἐφεύρεσις τοῦ κορσέ ἐθεωρήθη ὡς λύσις τοῦ ζητήματος, καί ὑπῆρξε τὸ ἰδανικὸν τῆς νεωτέρας γυναικός. Ἐξετάζοντες τὸ περὶ τούτου ζήτημα σήμερον, δὲν θέλομεν τὸ ἐξετάσει ὑπὸ ὑγιεινῆ ἐποψίν, ἀλλ' ἀποκλειστικῶς ὑπὸ καλλιτεχνικῆν.

Κατὰ πόσον ἀπέχει ἡ ἐφεύρεσις τοῦ κορσέ ἀπὸ τὸ ἰδανικὸν καί τὸ ὀρκιον μᾶς τὸ διδάσκει ἡ ἰδανικὴ ὀρκιότης τῆς ἀρχαίας γυναικός. Ὅπως πεισθῶμεν δὲ περὶ τῆς διαφορᾶς δὲν ἔχομεν πρὸς νά ἐξετάσωμεν ἓνα σκελετὸν σώματος ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δὲν ἐβλήθη κορσές καί ἓνα ἄλλον τοιοῦτον, ὅστις ἐσχηματίσθη ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ κορσέ. Τὸ σῶμα, ὡς ἐγύστα, ἔχει σχῆμα κυλινδρικόν. Περὶ τὴν ὄσφυν δὲν φαίνεται ἰδιαίτερον τι σημεῖον πρὸς χωρισμὸν. Τὰ ὀστά τῶν πλευρῶν ἀπομακρύνονται τοῦ στέρνου ἐν ὀμολῇ καμπύλῃ, ἀπολήγοντα εἰς τὴν σπονδυλικὴν στήλην. Τὸ πλάγιον μέρος τοῦ γυναικείου σώματος σχηματίζει ἐπίσης καμπύλην, κατεργασμένην πρὸς τὴν στρογγυλότητα τὴν ἀποτελουμένην ἐκ τῶν ὀστέων τῆς λεκάνης. Ὁ κορσὸς καταστρέφει τὴν ὀρκιότητα ὄλων αὐτῶν τῶν γραμμῶν, διαστρεβλῶνει, παραμορφῶνει ἐν ἐνὶ λόγῳ τὸν σκελετόν, πραγματικὴ δὲ ὀρκι-

της δὲν εἶναι δυνατὸν νά ὑπάρξῃ, ὅπου ἡ συμμετρία καί ἡ κανονικότης εἶναι κατεστραμμένοι.

Ἐξ ἀρχῆς ἐθεωρήθη οὗτος ὡς μέσον ἐξωραϊσμοῦ, ὡς ἔχων τὴν ιδιότητα νά κάμῃ τὸ σῶμα ραδιόν, ἐν τῇ ἐφαρμογῇ ὅμως ἀπεδείχθη ὅλος τὸ ἐναντίον. Ὅχι μόνον δὲν ἔχει τὴν ιδιότητα αὐτὴν, ἀλλὰ καί ὅπου ὑπάρχει ἐκ φύσεως τὸ ραδιόν καταστρέφεται, συμπληρουμένου τοῦ ἔργου καί ὑπὸ τοῦ συστήματος τῆς σημερινῆς γυναικείας ἐνδυμασίας, ἥτις κόπτει εἰς τὸ μέσον τὴν ὀρκίαν πλαγίαν γραμμὴν, καί τὸ ὁποῖον σύστημα ἔλαβε τὴν ἀρχὴν του ἀπὸ τοῦ προτελευταίου αἰῶνος, ὅτε εἶχεν ἐπικρατήσῃ ἡ συνήθεια νά κόπτεται εἰς τὸ μέσον τὸ στήθος.

Εἶνε δὲ ἐπίσης γνωστὸν, ὅτι τὸ σφίξιμον ἀφαιρεῖ τὴν εὐστροφίαν τοῦ σώματος, καί τὸ χειρίστον πάντων καταστρέφει τὸ ὀρκιον βᾶδισμα, ὅπου ἐκ φύσεως, εἶχε δοθῆ τοιοῦτον. Σῶμα σφιγμένον περιπατοῦν, καί περὶ τὸν ὀρκιον εἶνε τῆς πάσης. Ὡστε ὑπ' ὄλως τὰς ἐπόψεις εἶνε συμπερούσα ἡ πρότασις περὶ μεταβολῆς τοῦ συστήματος τούτου.

Αἱ ὀσημέρη αὐξάνουσι περὶ ὑγιεινῆς γνώσεως, ἡ ἀνεπτυσομένη καί εἰς τὴν γυναικα πρὸς ἐκδρομὰς κλίσις, ἐν ἐνὶ λόγῳ ἡ ἀπό τινος γυναικεία δρᾶσις καί χειραφέτησις, ἐπιβάλλουν καί τὴν μεταλλαγὴν τοῦ ἐνδύματος. Ἀλλ' ὅπως τοῦτο ἐπιτευχθῆ, πρέπει νά συντελέσουν ἄνδρες καί γυναῖκες, ἰατροὶ καί καλλιτέχνη. Καί τὸ διδόνον τοῦτο ἔχει ἰσχυρὸν ἀντίπαλον, τὸ ὁποῖον πρέπει νά προσπαθῆσωμεν νά ρίψωμεν. Δὲν ἐννοῶ τὸν βασιλέα συρμόν, ἀλλὰ τὴν κακῶς ἐννοουμένην ὀρκιότητα ὑπὸ τῆς νεωτέρας γυναικός, τὴν ὁποῖαν ἤδη περιεγράψαμεν. Οἱ πιστοὶ τότε ὀρκιοί, πρόληψις καί φόβος, πρὸς παραίτησιν ἐσχωριασμένων ἰδεῶν θέλουν πέσει ἀφ' ἑκυτῶν. Ὅπως ὑπερισχύσῃ ὅμως ἡ ἀληθὴς περὶ πραγματικῆς ὀρκιότητος γνώσις πρέπει καί ὁ συρμὸς νά ἠττηθῆ καί τότε κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἡ διδασκαλία του δὲν θέλει εἰσκαουσθῆ.

Κατὰ τὸν Καλλιτέχνην ζωγράφον Maz Pfeiffer Μαρία Πηνελόπη

Η ΚΑΤΑΣΠΡΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

Ψῆλὴ καί λυγρὴ πάντα κάτασπρα ντυμένη καί στεφανωμένη μετὰ πλοῦσια καί ὀλόμυρα μαλλιά της, τὸ μοναδικὸ στολίδι τῆς χαμένης ὀμορφῆς της, περισσότερο φάσμα παρὰ ἄνθρωπος· περνάει καθημερινὰ ἀνάμεσα στὸ πλῆθος, ξένη γιὰ αὐτό, ξένη γιὰ τίς χαρὰς του, ξένη γιὰ τίς θλίψεις του. Δὲν βλέπει ἄλλο πλεῖα μπροστὰ της ἀπὸ τὴν μαύρη ὀπτασία ποῦ τῆς κατέστρεψε γιὰ πάντα τὴν εὐτυχία, ἀκολουθεῖ ἀσυνείδητα πάντα τὸν ἴδιο δρόμον, καί ἀμα φτάσει στὸν ἀγαπημένο της τόπον, στὸν τόπον ποῦ αἰσθάνθηκε τὴν πρώτην χαρὰ τῆς ζωῆς της, τότε κάθεται ἀνάμεσα στὰ μαρμαρένια συντάγματα τοῦ παλαιοῦ παλατιοῦ ποῦ κάτασπρα ὑψοῦνται πᾶνον στὸ βουνὸ καί στεφανώνουσι τὴ θαυμάσια καί πλοῦσια, σὲ χρώματα καί ἤχους, ὀλόμυρα φύση, καί ἐκεῖ κάτασπρα βασίλισσα μέσα στὸ κάτασπρο πάλτι της, ποῦ ὅμοιο μετὰ τὴν ἐρημωμένη ψυχὴ της, τῆς θυμίζει τίς πρώτες στιγμὰς τῆς εὐτυχίας της. Κάθεται καί περιμένει τὸ ἡλιοβασιλεμα.

Ἡ ὄρα αὐτὴ τοῦ μυστηρίου ἔχει γιὰ αὐτὴν τίς ποῖο ἀντίθετες ἀνάμνησις, ἐκεῖ, στὸν ἴδιο τόπον μέσα σ' ἓνα ροδόχρυσον ἡλιοβασιλεμα εἶδε νά ῥχεται σ' αὐτὴν ἡ εὐτυχία καί ἡ χαρὰ, τὴν ἴδια ὄρα μέσα σ' ἓνα θαυμάσιο χρυσοκόκκινο ἡλιοβασιλεμα, ὄχι πλεῖα ἀνάμεσα στὴν ἀνοστολισμένη φύση, ὄχι ἀνάμεσα στὸν μυρισμένο ἀγέρα τοῦ βουνοῦ, ἀλλ' ἀνάμεσα στὸ θόρυβον καί στὸ πλῆθος, εἶδε νά χάνεται γιὰ πάντα ἡ εὐτυχία της, νά σβύνη κάθε χαρὰ τῆς ζωῆς της. Καί τώρα καθησμένη ἐκεῖ μέσα σὲ κάθε σύγνεφον ποῦ χρυσόναται, μέσα σὲ κάθε ἀχτίδα ποῦ χάνεται τοῦ μεγάλου Θεοῦ, ποῦ σὲν πύρινη καί καταικτωμένη καρδία πεθίνει μέσα στὴν ἀντικρινὴ θάλασσα βλέπει τὴν εἰκόνα τῆς δικῆς της ψυχῆς ποῦ λίγο λίγο σβύνεται καί πεθαίνει.

Ω! τὰ χρυσοπύρινα ἡλιοβασιλέματα καί τὰ κάτασπρα πρῶινά, πότες λύπες φωτίζουσι, πότες εὐτυχίες καί δυστυχίες θερμένουσι. E.N. (Ἰούνιος 1970)

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ἡ κυρία Fred Grésac.—Τὸ ὄνομα τῆς κυρίας Fred Grésac εἶναι πολὺ γνωστὸν εἰς τὸν φιλολογικὸν κόσμον, ὡς συγγραφέως θεατρικῶν ἔργων. Τελευταίως παρεστάθη εἰς τὸ Vaudeville τῶν Πικρισίων ἐν ἔργον της «ἡ Στενὴ Γέφυρα» τὸ ὁποῖον ἐπέτυχε πολὺ καί τὸ ὁποῖον ἐπνευλήθη περισσότερο ἀπὸ 100 φορὰς. Τὸ ἔργον εἶναι ὀρκιον καί ἐλαφρὸν.

Περὶ τοῦ βίου τῆς συγγραφέως δὲν εἶναι γνωστὰ πολλὰ πράγματα: Εἶναι λεπτὴ καί χαρίεσσα, ἀγαπᾷ τὸν κόσμον καί τὸν θόρυβον, ἐργάζεται πολλάκις ὄλην τὴν νύκτα καί τὴν ἐπομένην περυσίσταται πικροῦ καί δὲν φαίνεται διόλου κουρασμένη.

Τὰ παράσημα τῆς Ἀκαδημίας.—Τὸν Φεβρουάριον ἔλαβε χώραν ἡ περίφημος ἐορτὴ τῆς ἀπονομῆς τοῦ παρασήμου τῆς Ἀκαδημίας. Τὸ παράσημον αὐτὸ ἐδόθη εἰς μερικὰς γυναῖκας, εἰς τὴν Δα Agussol, εἰς τὴν κυρίαν Kolb, εἰς τὴν κ: Victor Roger, εἰς τὴν κυρίαν Faux Troidure. Ἐπίσης ἡ δις Μαργαρίτα Achard ἔχει λάβει τὸ παράσημον αὐτό· εἶναι καλλιτέχνις πραγματικὴ, ἀνεψιὰ καί ἐγγονὴ καλλιτέχνου, ἔχει λάβει τὸ πρῶτον βραβεῖον εἰς τὴν ἀρπαν εἰς τὸ Ὄρειον τὸ 1892, ἔχει χειροκροτηθῆ εἰς τὸ Λονδίνον, εἰς τὴν Κωνσταντινουπόλιν καί εἰς τὰς Ἀθήνας. Ἐπίσης εἶναι συγγραφεὺς μελοδιδῶν μετὰ συνοδείαν ἄρκας.

Ἡ ἀδελφότης τοῦ Λευκοῦ ῥόδου.—Ἐνας Ἀγγλος ἱερεὺς ἱδρυσεν τὴν ἀδελφότητα τοῦ λευκοῦ ῥόδου, ἡ ὁποία στηρίζεται εἰς τρεῖς ὄρκους, καί αἱ νέαι καί ὀρκίαι δεσποινίδες μετὰ τὰ γαλανὰ μάτια καί τὰ χρυτὰ μαλλιά, αἱ ὁποῖαι λαμβάνουσι μέρος εἰς αὐτὴν τὴν ἀδελφότητα ὀρκίζονται:

Νά μὴν ὑπανδρευθοῦν, παρὰ ἀπὸ ἀγάπην καί τοῦλάχιστον ἀπὸ συμπάθειαν.

Νά εἶναι πρότυπα συζύγων. Νά ὑπανδρευῶνται χωρὶς θόρυβον καί χωρὶς πολλὰ ἐξοδα καί μετὰ τὴν μεγαλειότητα ἀπλότητα.

Ὁ ὄρκος αὐτὸς βεβαίως θὰ συγκινήσῃ τοὺς νέους θὰ τοὺς ἐνθαρρύνῃ εἰς τὸ νά νυμφεύωνται ὑπὸ τοιοῦτους ὄρκους, νεανίδας μετὰ τὸν ὀρκιον αἰσθηματὰ, ἀλλὰ δὲν θὰ συγκινήσῃ ὀ-

λιγώτερον και τας νεάνιδας, αϊ όποιαι θά ίδουν τή καλή αυτου άποτελέσματa και πολλαί θά λάβουν μέρος εις την αδελφότητα αυτήν.

Μια γυναίκα του κόσμου απλή εργάτις.—Τό όνομα τής κυρίως John van Vorst, τυνδέεται με μίαν επιχειρησιν από τās μάλλον γενικίας και προτοτύπους. Κρύπτουσι τό όνομά τής ή νέα αυτη κυρία ειργάθη εις την Αμερικην επί αρκετούς μήνας ως απλή εργάτις, εις μεγάλα εργοστάσια διότι ήθελε εκ του πλησίον να μελετήση την ζωήν τών εργατίδων, περι τής όποιας εσκέπτετο να γράψη. Ίσως θά φκνη περιεργον πώς κατώρθωσε να μην έννοηθι από την λεπτότητα τών τρόπων τής άλλή και τουτο δέν είναι δύσκολον εις τās νέας κοινωνίας όπου αϊ εργάτιδες άφου μορφωθούν όλίγον καιρόν δέν δικφέρουν πολυ από τās πλουσίας δεσποινίδας.

Πρό τινος εξέδωκε εις ένα βιβλίον τó περιεργότερον μέρος τών μελετών τής και πρκατηρήσεων εις τó βιβλίον αυτό περιγράφεται ή οικιακή ήθική.

Η κυρία van Vorst είναι ή περισσότερον Γαλλίς από τās Αμερικανίδας, επέρσε εις την Γαλλίαν ένα μέρος τής νεότητός τής και όμιλει λαμπρά την γαλλικήν. Διά την ήλικίαν τής έχει πολλά γράψει και ίσως θά μās δώση τó σπάνιον παράδειγμα συγγκρέως ό όποιος θυμιάζεται εξ ίσου εις δύο χώρας δικφόρων γλωσσών.

Η ΣΥΝΑΥΛΙΑ ΤΗΣ ΔΟΣ ΛΟΥΚΙΑΣ ΙΩΑΝΝΟΥ

Όσοι παρευρέθησαν κατά την συναυλίαν τής Τετάρτης εις τόν Παρνασσόν εφυγον άποκομίζοντες τās ωραιότερας έντυπώσεις, ή δεσποινίς Ιωάννου σχεδόν επί δύο ώρας με τούς θεούς ήχους τής άρπας τής, συνεκίνησε, ένθουσίασε, εμά-

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΕΝΑ ΚΛΗΡΟΔΟΤΗΜΑ

Τήν εποχή που καθόμουνα άκόμη σε μιá μικρή πόλη τής Λωρένης, άπαντούσα συχνά στη δημοτική βιβλιοθήκη. ένα τακτικό επισκέπτη, ό όποιος είχε την άδεια να δανείζεται βιβλία και ό όποιος, εχαμε μεγάλη χρήση τής άδειας αυτης. Μαζή με τά τεχνικά βιβλία που δανείζονταν έπερνε καμμία φορά και κανένα βιβλίό με στίχους ρομαντικούς. Τό περιεργό αυτό γούστο σ'ένα γερόόποιος κάθε άλλο φαίνονταν παρά αισθηματικός, με πνεύμα θετικό, είχε στο τέλος κεντήσει την περιέργειά μου. "Αν και ό τρόπος του έδειχνε πως δέν αγαπούσε να έγγι σχέσεις με τόν κόσμο, εγώ όμως προσεπάθησα να κάμω την γνωριμία του και τέλος τó κατώρθωσα.

Έπειδή αγαπούσα πολυ τά βιβλία, είχα την επιτήρησιν στο δανειστικό τμήμα και ή προθυμία που είχα πάντα για να εύχαριστώ τις επιθυμίες του παράξενου αυτού άναγνώστη, τόν εκανε να με βλέπη με καλό μάτι. Καμμία φορά φεύγαμε μαζί από την βιβλιοθήκη και τόν συνόδευα εις στο σπίτι του, στο προάστειο, ένα σπίτι μοναχικό με' ένα μεγάλο άκαλλιέργητο περιβόλι, όπου δέν άφριε κανένα να μ'ή.

Ό περιεργος αυτός άνθρωπος έλεγόνταν Γιάννης Φωμπέρ, αλλά στην πόλη τόν λέγανε απλούστατα «Ίππότη» Ίππότης τίνος; Δέν είχε κανένα παράσημο κανένα τίτλο, και τó όνομα αυτό έμενε για μίνα μυστήριο, ως που έμαθα μιá ήμέρα πως στις Άντιλες δίνουσε τó όνομα αυτό, στους άρχηγούς όλων τών μαύρων ό όποιοι εργαζονται σε μιá φοιτεία και συγγρόνως έμαθα, πως ήτανε ιδέα πως ό Φωμπέρ εκανε τó εμπόριο τών μαύρων πριν από τó 1848.

γευσε τó ακροατήριο τής. Με την ώραίαν γαλανήν φορεσιά τής, λουομένη από τά ηλεκτρικά φώτα και καθισμένη κοντά στην χρυσή άρπα τής, ήτο ως βασίλισσα τής αρμονίας.

Και εις τó Sorelay τó όποϊον εξετέλεσε συνοδευομένη παρά του κ Κάπετζη και εις την Fantaisie Apassionata με την όποιαν έτελείωσε την ώραίαν συνκυλίαν τής ήτο τελεία. Θερμóτατα συγγαριτήρια εις την έννευσμένην καλλιτέχνιδα.

ΦΡΟΝΙΜΑ ΛΟΓΙΑ

Όλίγοι άνδρες γνωρίζουν τās γυναϊκίς των—και τουτο εινε δυσάρεστον. Όλίγισται γυναϊκίς γνωρίζουν τούς άνδρας των—και τουτο εινε ευάριστον.—Τό έξοχον ήμπορεί να έπορθαλειμάται, να εινε επιθυμητόν, να θαυμάζεται,—άλλά δέν μεταδίδεται.

Marie Ebner-Eschenbach

Ό βίος εινε ίερόν βιβλίον, γραμμένο υπό του Θεου. Τρεις μόνον λέξεις, αλλά φλογώδεις εινε επ' αυτού: Βιοπαλαιειν, βασανίζεσθαι, αγαπών!

Κόμησσα Mathilde Studenberg

Άς μην πλανώμεθα: Ό βίος έχει δι' ένα εκαστον την άξίαν την όποιαν έχει εκαστος δια τόν βίον

Marie Hergfeld

Θέλεις ν' άποκτήσης δια τής βίας την εύτυχίαν; να κάμψη ή τύχη την κεφαλήν; μάθε ότι χρειάζεται κόπος και ύπομονή τότε άνθίζει ό κήπος τής ζωής.

Dora Dunker

Ό παράδεισος εις τόν όποϊον όλοι εζήσαμεν και από τόν όποϊον όλοι εκδιωκόμεθα, είναι ή νεότης.

Fanny Groeger

Πρέπει να όμολογήσω πως ό άνθρωπος αυτός έμοιαζε να εκανε αυτη τη δουλειά. Με άνάστημα μέτριο, αδύνατος, κακοκαμωμένος, φαίνονταν πολυ ζωηρός αν και ήτανε 70 χρόνων. Είχε στους τρόπους και στα κινήματα κάτι τó άγριο. Μόνον αν έδλεπε κανεις πως κουνούσε άνάμεσα στα δάκτυλά του τó μπαστούνι του, μπορούτε να φανταστή πως ό άνθρωπος αυτός ήτανε καμωμένος για να κρατάη τó καμουστίκι του εμπόρου τών μαύρων. Τά κατάσπρα μαλλιά του σκεπάζανε ένα τετράγωνο μέτωπο, τά μικρά λαμπρά μάτια του είχαμε μεγάλη σκηρότητα και καμμία φορά λάμψεις άγριες, όταν του άντιμιλούσαν. Ητανε βλογοκομμένος και είχε ένα σημάδι σπαθιός στο επάνω χεϊλι.

Είχε φύγει από την πατρίδα του είκοσι χρόνων και είχε γυρίσει περισσότερο από 60 και με αρκετή περιουσία, την όποιαν κανεις δέν ήξερε πως την άπόκτησε.

Δέν μιλούτε ποτέ για την εποχήν αυτη που έλειπε. Και όμως όταν γίναμε πολυ φίλοι και έγινε περισσότερο διαχυτικός, καμμία φορά του ξεφευγαν πάνω στην έμιλία, μερικά λόγια, τά όποια έθεβαίωσαν τās διαθέσεις για τó άρχαιο επάγγελμά του.

Μία φορά μεταξυ άλλων μιλούσαμε για φυσική ιστορία, για τη λαμαργία του καρχαρία. Ξεγάστικε και μου ειπε: «Ό καρχαρίας μαντεύει την τροφή του... Μία χρονιά, κύριε, ταξείδευα στον κόλπο του Μεξίκου με μιá συνοδεία από μαύρους ό όποιοι, με ταν άστειαν στην Νεάν Όρλεάνην. Τους είχαμε βάλλει στο κατάστρωμα δέν βρίσκονταν διόλου καλά και πέθαναν σαν τις μυίγες. Κάθε τόσο πέθαιναν ένας, δύο και τούς ρίχναμε στα θάλασσα. Οι καρχαρίες τó ζέρανε, κύριε... Μās ακολουθούσανε και τούς βλέπαμε ολόγυρα στο πλοιο, περιμένοντας τó μαύρο κρέας, ως που φθάσαμε στο λιμάνι».

Όρείλει τις ν' άκούη καθ' εκάστην τούλάχιστον, εν άσμα, ν' άναγινώσκη εν καλόν ποιήμα, να βλέπη μιαν άριστην εικόνα και ει δυνατόν να λέγη και τινες φρονίμους λόγους.

Goethe

Δέν εινε δυνατόν να διαρκέση φιλία, εαν οι φίλοι δέν εινε διατεθειμένοι να άλληλοσυγχωρουν τās μικράς των έλλείψεις.

Η άνία εισήλθεν εις τόν κόσμον δια τής όκνηρίας. έχει μέγα μέρος εις τās άναζητήσεις τών ανθρώπων τών ήδωνών, του παιγνίου, τής συναναστροφής: Ό αγαπών την εργασία άρκεϊται εις εαυτόν.

Εινε εν είδος έντροπής τó να άδιαφορή τις επί τη θέα άθλιότην των τινών.

Η μετριοφροσύνη εινε εις την άξιομισθίαν, ότι αϊ σκια εις μιαν εικόνα: αϊ σκια ένδυναμώνουν και εξαίρουν τó έργον.

Όταν μιá άνάγνωσις άνυψοί τó πνεύμα και εμπνήη αισθήματα εύγενή και γενναία, μη ζητείτε άλλον λόγον, όπως κρίνητε τó έργον κατά κανόνας: είναι καλόν τó ίδιον, και έγένητο δια χειρός δεξιάς.

Η τέχνη του όμιλείν δέν συνίσταται εις τó να δεικνύη τις πολυ πνεύμα, άλλ' εις τó να κάμνη τόν συνδιαλεγόμενον να εύρίσκη τούτον εις εαυτόν. Ό συνδιαλεχθείς και άπερχόμενος μένει εύχαριστημένος και δια σās. Οι πλείστοι τών ανθρώπων δέν άρέσκονται να θαυμάζουν, θέλουν να άέσκουν αυτοι εις τούς άλλους ζητούν μάλλον να έγκρίνωνται και χειροκροτώνται παρά να διδάσκωνται και έπωφελώνται και ή άβροτέρα τών χαρίτων είναι να κάμνη τις, ότι εύχαριστεί τούς άλλους.

Έκ τών του La Bruyere

Μαρια Πενέλλν

Διηγείτο αυτό απλούστατα, σαν πράγμα πολυ φυσικό με ένα γελοιο, τó όποιο άνασκήκωνε περιεργα τó σημαδεμένο χεϊλι του. Ένω τόν άκουγα αισθανόμουνα φοβερά ανατριχίλα.

Έξ αιτίας του μυστηρίου τó όποιο έκρυβε τó αινιγματικό παρελθόν του, καλλιεργούσα θεληματικά τη φιλία του και εκείνος μου έδειγνε εξαιρετική φιλία και με' έπερνε σπίτι του, πράγμα τó όποιο δέν εκανε για κάθε άνθρωπο.

Η μεγαλειότερη κάμαρα του σπιτιού του ήτανε γεμάτη με βιβλία και με χαρτιά. «Όταν θά πεθάνω, μου έλεγε, θ' αφήσω όλα αυτά στη βιβλιοθήγη και θά σε κάμω εκτελεστή τής διαθήκης μου.

Τό λυπηρό αυτό συμβάν έγινε πολυ ποιό γρήγορα από ό,τι τó περιμέναμε και οι δύο. Τό φοβερό χειμώνα του 1879 έπαθε μιá πνευμονία από την όποιαν πέθανε σε πέντε μέρες.

Ός εκτελεστής τής διαθήκης του άρχισα να βάζω σε τάξη τά βιβλία και τά διάφορα χαρτιά, τά όποια δέν είχαμε μεγάλη άξια, γιατί ήτανε διάφορες σημειώσεις του Φωβέρ. Άλλ' ενώ τά ταχτοποιούσα ηύρα κάτι που φαίνονταν πως θά με πλήρωνε για τούς κόπους μου και θά μου φανέρωνε ένα επεισόδιον τής ζωής του, δείγνοντάς μου, όλως διόλου με νέα ύψη την ψυχική κατάστασιν του άγριου και θετικού αυτού ανθρώπου.

Έκεί που ταχτοποιούσα κάτι κατασκοπισμένα βιβλία εξαφνα ηύρα ένα βιβλιαράκι με πλούσιο δέσιμο με γαλάζιο πετσι και σχεδόν όλο γραμμένο με τó χερί του Γιάννη Φωβέρ. Στο έξωφυλλο ήταν γραμμένο με χρυσά γράμματα: «Λορέντζα—1837—1838». Τό βιβλίό άρχιζε με μιá ύδατογράφη, ή όποια ήτανε τó πορτραίτο μιās νέας γυναϊκας ντυμένης με άσπρα, με μιá μαύρη ταντέλλα στο κεφαλι, καρφομένη με' ένα τριανταφυλλι γαρύφαλο.

Τό ώραίο αυτό πρόσωπο, με τά λεπτά χαρακτηριστικά και την εκφραστική φυσιογνωμία, με τά περιπαθη σταχτιά μάτια, ήτανε ή Λορέντζα. Στο άλλο φύλλο μιá σημείωση του Φωβέρ, είχε τις λε-

ΝΥΧΤΑ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΗ

Είνε νύχτα—καλοκαίρι,
Δείχνη ή Πούλια μεσονύχτι,
Λάμπουν τ' άστρα φωτερά...
Τρέχ' ή βάρκα να μās φέρη
Ν' άνασύρωμε τó δίχτυ
Σ' τά τρισκότεινα νερά.

Άπ' την άμμουδιά σ' τó βράχο,
Κι' από τó βοριά σ' τó νότο,
Θάλασσα θεου χαρά. . . .
Τής στεριάς φυσά μονάχο,
Μοσκομύριστο τó χνότο,
Σ' τά τρισκότεινα νερά.

Τ' άπρογιάλια ήλιοδαρμένα
Καίνε, άχνίζουσαν σαν καμίνια,
Ξαναμμένα, φλογερά...
Σά στοιχειά λαχανιασμένα
Παραδέρνουν τά δελφίνια
Σ' τά τρισκότεινα νερά.

Δυό ναυτόπουλα μās φέρουν
Με τ' άκούραστά τους χέρια:
Κάνει ή βάρκα μας φτερά...
Τά γοργά κουπιά τους σπέρνουν
Χίλιες πούλιες, μύρια άστέρια,
Σ' τά τρισκότεινα νερά.

Άπό την Γαλήνη του κ. Γ. Δροσίνν.

πτομέριες για τη γυναίκα αυτή. Ητανε από μιá οικογένεια πατρι- κίων τής Τρετιν, και ό Φωβέρ, ό όποιος ταξείδευε τότε στην Αδριατική, την γνώρισε στο Τριέστη όπου είχε παντρευτεί. Την είχε άπαντήσει τις άποκρηές σ'ένα χορό και την αγαπήσε φοβερά, καθώς φαίνονταν από καμμία εικοσιπενταριά μικρά ποιήματα, τά όποια ό- ποτελούσανε τó μεγαλειότερο μέρος του βιβλίου. Τά περισσότερα από αυτά ήτανε μέτρια, αλλά με πολυ γούστο γραμμένα. Στο τελευταίο φύλλο ήτανε καρφομένο ένα γυναικείο γράμμα, γραμμένο ιτα- λικά, και πάνω σ' αυτό ήτανε δεμένο με μιá χάρτινη κορδέλλα ένα ξερό γαρύφαλο. Τό γράμμα αυτό, μελαγχολικός επίλογος μιās νεα- νικής ιστορίας, έλεγε:

«Αγαπητέ κύριε, μου λέτε πως δέν μπορείτε πλέον να ζη- σετε χωρις εμένα, γιατί με αγαπάτε πάρα πολυ. Τό ήξευρα, και να σās πω ειλικρινώς και εγώ αισθάνουμε για σās ένα γλυκό αισθημα τó όποιο εύκολα θά γίνονταν μεγάλη άγάπη. Άγά... δέν έχω διάθεσιν για πλατωνικό έρωτα και είμαι και παντρεμένη, πολλά πράγματα με κρατούν εδώ και δέν αισθάνουμε τó θάρρος να τ' ά- φήσω και να σās ακολουθήσω... Άς μην προχωρήσουμε λοιπόν περισσότερο στον επικίνδυνο αυτό δρόμο. Σας στέλνω για άποχαρι- σισμό ένα από τά γαρύφαλα που φορούσα. Ξέρετε πως είναι τó αγα- πμένο άνθος μου. Έχετε θάρρος, αγαπητέ κύριε, και να με συλ- λογιζεστε καμμία φορά, όπως θά σās συλλογίζουμε πολυ συχνά.

«Λορέντζα».

Έτσι τελείωσε τó σύντομο αυτό ειδύλλιον. Και ό άγριος και βάρβαρος αυτός έμπορος τών μαύρων, γιατί ήτανε τó ήξερα τώρα βέβαια, είχε θρησκευτικά φυλάξει σε μιá άκρη τής καρδιάς του την ένθύμηση τής άγάπης αυτης, ή όποια φωτίσει τη ζωή και την στό- λισε με μιá ώραία ένθύμηση.

(André Theuriet)

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Πουτίγκα με κρέμα. Έτοιμάζετε την εξής κρέμα. 100 δραμ. γάλα, 5 φύλλα ζελατίνα, 3 αυγά, 5 κουταλιές της σούπας ζάχαρι. Τρίψετε τ' αυγά με την ζάχαριν έπειτα έχετε το γάλα χλιαρόν και το ρίπτετε και αυτό και τα φύλλα της ζελατίνας τα όποια προηγουμένως έχετε μουσκέψει μέσα σε νερό· άμα γίνουν όλα ένα μίγμα τότε δένετε την κρέμα εις την φωτιά. Έπειτα έχετε 6 σαβογιάρ κομμένα εις μικρά κομματάκια, όλίγα κεράσια γλυκό, όλίγη μαρμελάτα από ροδάκινο ή βερίκοκο και άμα κρούσει ή κρέμα τα ρίχνετε όλα αυτά μέσα καθώς και μισό ποτηράκι ζαμάικα· ή κρέμα δέν πρέπει να είνε πάρα πολύ πυκνή, και τα ανακατεύετε καλά, βρέχετε μίαν φόρμα, εις σχήμα κουλούρας, ρίχνετε μέσα αυτήν την κρέμα σας και την βάζετε να παγώσει.

Έχετε χωριστά έτοιμάση κρέμα του γάλακτος fouettée και άφου παγώσει ή κρέμα και την σεβρίρετε, γεμίζετε την όπην με την κρέμα του γάλακτος και γαρνίρετε και την πουτιγκα όλοτρόγυρα.

Αυγά παραγεμιστά. Βράζετε τ' αυγά σκληρά έπειτα τα κόβετε εις δύο κατά μήκος, βγάζετε τους κρόκους τους λυόνετε καλά προσθέτετε όλίγες σαρόδες, έπίσης λυομένες, όλίγο μαντιανό ψη'οκομμένο και άρκετό φρέσκο βούτυρο τα δουλεύετε καλά, και με το μίγμα αυτό γεμίζετε τ' αυγά, έπειτα τα τοποθετείτε επάνω σε φέτες φραντζόλες τυγανισμένες και τα σκεπάζετε με μαγιονέζα.

Πώς λευκαίνεται το δέρμα του προσώπου. Να πλύνετε το πρόσωπον κάθε θράδυ με όλίγο γάλα, (δύο κουταλιές γάλα και το τέταρτο του ζουμιού ενός λεμονιού). Την άλλην ήμέραν το πρωί να πλύνετε το πρόσωπο με βρασμένο νερό ζεστό, μέσα εις το όποϊον ρίχνετε μερικές σταλαγματιές υπό βάμα βενζόης.

Πώς να προλάβωμεν τα σπυρία. Μόλις φανή το σπυρι άμέσως βάλομεν επάνω έως ένα τέταρτον της ώρας, κάθε λεπτόν, όλίγον σπύρτο της κάμφορας και έπειτα το δένομεν με λίγο βαμβάκι το όποϊον άλείφομεν με βαζιλίνην βορική.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ

ΕΝΟΣ ΥΦΑΝΤΗΡΙΟΥ ΜΕΤΑΒΩΤΩΝ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

Η ιστορία του επί της όδου Φιλελλήνων αρ. 24 υφαντηρίου της κυρίας Μ. Δραματινοῦ είνε συγκινητική έν τη άπλότητί της. Νέα γυναίκα, πρόσφυξ, θυμα τών Κρητικων πολέμων, χηρεύσασα ένωρίς, με μικρά παιδιά. Έπρεπε να εργασθῆ. Ηξευρε να υπαίνη τελείως. Ηρχισεν εις το μικρόν δωμάτιόν της να υπαίνη φορέματα μεταξωτά και σάρπας, φθηνά, πολύ φθηνά. Και σιγά, σιγά, ή σάϊτα και ό άργαλειός, έθρεψαν και έμεγάλωσαν τα μικρά όρφανά. Τώρα το μικρόν δωμάτιον γίνεται μικρόν εργοστάσιον και πωλητήριο μαζή. Εις τās προθήκας τὰ ώραϊα και εϋθηνότατα φορέματα δια τους χορούς, τὰ άραχνοειδή και χρυσούφραντα και τὰ φουλάρια, και τὰ πυκνά μεταξωτά και μινδηλίια και γραβάτες και σάρπες. Και έψ άγοραζετε εις τιμάς άπιστεύτως εϋθηνάς, τι θελήσετε, ακούετε κάτι ως στεναγμούς πολλών πουλιών μαζή και ως πέταγμα μονότονον πολλών έντόμων. Είναι αι ψυχαι ίσως τών μεταξοσκωλήκων, αι όποϊκι έρχονται εις έπαφήν με χέρια γυναικειά και εις την ιδιαιτέραν γλώσσαν του άργαλειού ψάλουν μαζή τον ώραϊον ύμνον της εργασίας.

ΟΙ ΑΡΓΟΝΑΥΤΑΙ κατά το άγγλικόν του διασήμου. συγγραφέως Κίγζλεϋ υπό Μ. Κωνσταντινίδου άποτελοϋσι το 40ον βιβλίον του Συλλόγου προς διόδοσιν ωφελίμων βιβλιων. Το μυθολογικόν αυτό μυθιστόρημα, γραμμένον με πολλήν χάριν, ήμπορει να χρησιμεύση ως εξάίρετον άναγνωστικόν βιβλίον δια παιδιά, άλλ' ευχαρίστως άναγινώσκειται και από μεγάλους. Περιέχει και τρεις εικόνας Άγγλου σχεδιαστοϋ. Πωλείται λεπτά 40 εις το Κατάστημα του Συλλόγου (όδ. Άκαδημίας 42) και εις τὰ Βιβλιοπωλεία. Θά εκδοθῶπι μετ' αυτό : 'Ο Καθαρός Άήρ υπό Α. Πρωτοπαπαδάκη και Οι Τρεις Ίεράρχαι υπό του Καθηγητοϋ Α. Διομήδους Κυριακοϋ.

ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΗΣ ΑΥΓΗΣ

Η Χειραφετημένη και ή Μάγισσα είναι δύο πρώτα έργα της υπό τον τίτλον : Τα Βιβλία της Αύγης τριλογίας της κ. Καλλιρρόης Παρρέν.

Εις τὰ μυθιστορήματα αυτά μελετᾶται και εικονίζεται ή γυνή της πλκαιξ άνατροφῆς έν συγκρίσει προς την γυναικα του Νέου κόσμου, την άνατρεφομένην με το πρακτικόν πνεϋμα και την όρθήν του προορισμοϋ της ως άνθρωπίνου όντος άντίληψιν.

Εις την «Χειραφετημένην» περιγράφονται: ό βίος, τὰ ήθη και έθιμα της Κ)λεως, εις την «Μάγισσαν» ό βίος τών Άθηνων κατά τās ήμέρας τών Όλυμπιακων άγώνων. Και τὰ δύο συγκινοϋν, συγκλονίζουσι, τέρπουσι και διδάσκουσι. Ανατέμνουσι την γυναικειαν καρδιαν και δίδουσι πλήρη ιδέαν τών πλεονεκτημάτων της νέας επί της παλαιξ άνατροφῆς.

Έκαστον εκ τών βιβλιων τούτων άποτελείται από 400 περίπου σελίδας και τιμάται δια τās Άθήνας δρ. 3, δια τās έπαρχίας 3.50 και δια το έξωτερικόν 3 φρ. χρ.

Πάσα αίτησις άπευθύνεται προς την κ. Κ. Παρρέν, όδός Πανεπιστημίου, 27 Άθήνας και συνοδεύεται υπό του άντιτίμου

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ θερμώς αι κ. κ. συνδρομητριαί μας, αι καθυστεροϋσαι τās συνδρομάς των μέχρι σήμερα να σπεύσουν εις εξόφλησιν τών καθυστερουμένων. Την αυτήν παρακλησιν άπευθύνομεν και προς τās κ. κ. άνταποκριτριας και άνταποκριτάς μας.

Το ώραϊον ύποδήμα κάμνει τον ώραϊον πόδα, το ιδανικόν του ώραϊου ύποδήματος κατασκευάζεται εις το μέγα ύποδηματοποιεϊον του κ. Τσάμη επί της όδου Σταδίου και Στοας Άρσακειου. Έξοχα υπό πάσαν έποψιν γοβάκια, τέλεια και υπό έποψιν τέχνης, και υπό έποψιν ποιότητος σχήματα εξόχως κομψά, δερματα μεταξωτά. Ημπορει να τὰ εϋρη τις θαυμάσια! Πάσα καλαισθητος δεσποινις και Κυρία μή κατασκευάζουσα τὰ ύποδήματά της εις του κ. Τσάμη τη άληθειά άδικει τον έαυτόν της και την καλαισθησίαν της.